

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/3062/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122466394
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6122466394.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D. E., právne zastúpeného: Advokátska kancelária Mišík, s.r.o., so sídlom Bajkalská 21/A, 821 01 Bratislava-Ružinov, IČO. 36 862 746, proti povinným: 1/ F. G. E., nar. XX.XX.XXXX, 2/ H. E., nar. XX.XX.XXXX, obaja povinní bytom I. J. XXX/XX, XXX XX D. K., o vymoženie nepeňažného plnenia a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: L. A. J., E. M. XX, XXX XX D. D., ktorý ju vedie pod sp. zn. 83EX 1029/22, o návrhu povinných na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinných 1/ a 2/ voči výroku II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 34Ek/3062/2022 zo dňa 06.07.2023, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinných 1/ a 2/ z a m i e t a .

odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 06.07.2023 uznesenie, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku zastavil (výrok I.), nepriznal povinným nárok na náhradu trov exekučného konania (výrok II.), a nárok na trovy exekúcie nepriznal ani súdnemu exekútorovi (výrok III.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že exekúciu zastavil z dôvodu zrušenia exekučného titulu.

2/ O trovách rozhodol podľa § 196, § 197 ods. 1 a 2, § 199c ods. 3, § 199a ods. 2, § 199d ods. 2, § 199e zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanovení vyhlášky MS SR č. 68/2017 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Exekučného poriadku a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška 68/2017“). Vyšší súdny úradník poukázal na to, že oprávnený musí počítať aj s tým, že ak podá návrh na vykonanie exekúcie, exekúcia môže byť zastavená z dôvodu existencie inej skutočnosti brániacej vymáhateľnosti exekučného titulu. Zákonodarca v súvislosti s náhradou trov exekúcie nepoužíva inštitút subjektívnej právnej zodpovednosti, ktorá sa viaže na inštitút zavinenia subjektu práva, ale používa systém objektívnej zodpovednosti, t. j. zodpovednosti za výsledok a používa v § 199c ods. 1, resp. § 199d ods. 2 Exekučného poriadku slovné spojenie „zastavenie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať“. V exekučnom konaní oprávnený nesie objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom, nielen ku dňu vydania poverenia. Túto zodpovednosť nemožno v rámci exekúcie preniesť na niekoho iného. Taktiež na nikoho iného nemožno preniesť ani sekundárne právne následky tejto zodpovednosti (napr. v časti týkajúcej sa náhrady trov exekúcie). Ak dôvodom zastavenia exekúcie je vada exekučného titulu (napr. vada exekučného titulu, resp. nesprávne vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti), je potrebné tento dôvod zastavenia vždy vykladať na vrub oprávneného. Aj inštitút trov totiž zapadá do koncepcie legitímnych očakávaní a ak oprávnený vyvolal exekúciu, ktorá sa neskôr ukázala ako neopodstatnená (t. j. bola zastavená, nakoľko keď exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať), niet najmenšieho dôvodu, aby neparticipoval na náhrade trov konania dotknutých subjektov, ktorými nie je len povinný

ale aj súdny exekútor. Z týchto súvislostí k tomuto problému pristúpil i zákonodarca, keď na riešenie tejto situácie zvolil vo vyššie uvedených ustanoveniach sloveso pričítať, ktoré vyjadruje objektívny charakter tejto zodpovednosti, namiesto slovesa spôsobil či zavinil, ktorý vyjadruje subjektívny charakter zodpovednosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyšší súdny úradník uzavrel, že oprávnenému možno pričítať dôvod zastavenia exekúcie. Preto pri rozhodovaní o náhrade trov súdneho exekútora a o náhrade trov povinných 1/ a 2/ postupoval v zmysle § 199c ods. 3 a § 199d ods. 2 Exekučného poriadku.

3/ Povinní v návrhu na zastavenie exekúcie žiadali priznať náhradu trov konania, ktoré im vznikli spolu vo výške 265,77 eur. Súdnemu exekútorovi dobrovoľne dňa 19.01.2023 zaslali exekútorovi trovy vo výške 210,85 eur (87 eur + 123,50 eur). Následne však žiadali náhradu týchto trov v podaní, v ktorom si vyčíslili trovy, ktoré chceli v exekučnom konaní nahradiť. Okrem sumy 210,85 eur, ktorú už uhradili súdnemu exekútorovi, žiadali aj náhradu trov konania za náklady na poštovné vo výške 10,10 eur, náklady na samokopírovanie vo výške 11,22 eur a náklady, ktoré im vznikli v súvislosti s vykonaním tlakovej skúšky vo výške 33,60 eur. Vyšší súdny úradník k tomu uviedol, že náhradu týchto trov nie je možné povinným v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie priznať, nakoľko nejde o trovy konania v zmysle § 251 CSP, ale o trovy súdneho exekútora, ktoré mu vznikli v súvislosti s výkonom exekúcie a to podľa vyhlášky 68/2017. Vzhľadom na skutočnosť, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný oprávnene, oprávnený mal nárok na uhradenie trov exekúcie a poplatku za podanie návrhu na vykonanie exekúcie a súdny exekútor mal nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s vedením exekučného konania, teda nárok na odmenu z peňažného plnenia povinného vo výške 12,50 eur a nárok na paušál za hotové výdavky 30 eur + DPH, teda spolu vo výške 51 eur.

4/ Povinní v návrhu na zastavenie exekúcie tiež uviedli, že trovy, ktoré súdnemu exekútorovi uhradili dňa 19.01.2023 vo výške 36 eur v zmysle ustanovenia § 15 vyhlášky 68/2017 žiadajú vrátiť späť, a to rozhodnutím súdu, nakoľko súdnemu exekútorovi nárok na tieto trovy nevznikol. K uvedenému tvrdeniu vyšší súdny úradník uviedol, že na tieto trovy súdny exekútor skutočne nárok nemá, nakoľko k vymoženiu nepeňažného plnenia nedošlo a túto úhradu je potrebné vrátiť povinným. Avšak súd nedisponuje právomocou, ktorá by mu umožňovala výkonom rozhodnutia uložiť súdnemu exekútorovi povinnosť trovy vo výške 36 eur povinným vrátiť a preto táto skutočnosť vo výrokovej časti rozhodnutia uvedená nie je. Je len na dohode súdneho exekútora a povinných ako vyriešia zaslanie neoprávnených trov konania vo výške 36 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že povinní dobrovoľne súdnemu exekútorovi uhradili trovy, na ktoré mal tak oprávnený ako aj súdny exekútor nárok, nie je možné ich náhradu priznať v uznesení, ktorým súd rozhodol o zastavení exekúcie.

5/ Čo sa týka nároku na náhradu trov, ktoré si povinní uplatnili vo výške 54,92 eur za tlakovú skúšku v sume 33,60 eur, samokopírovanie vo výške 11,22 eur a náklady na poštovné vo výške 10,10 eur vyšší súdny úradník poukázal na ustanovenie § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého má povinný nárok na trovy, ktoré mu vznikli v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie, pričom jeho trovy musia predstavovať trovy právneho zastúpenia. Iné trovy ako trovy právneho zastúpenia nie je možné v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie priznať. Exekučný poriadok neumožňuje povinnému priznať náhradu vecných nákladov ako napríklad náklady na kopírovanie či náklady na poštové služby. V prípade, ak povinný v exekučnom konaní podá návrh na zastavenie exekúcie bez právneho zástupcu, nie je možné mu priznať nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť nárok na náhradu trov konania povinných 1/ a 2/ nepriznal.

6/ Súdny exekútor doručil súdu vyčíslenie trov dňa 09.06.2023. Súdny exekútor si trovy exekúcie vyčíslil nasledovne: odmena exekútora za peňažné plnenie 12,50 eur (základ na odmenu 123,85 eur a z toho 10% za dobrovoľnú úhradu v 15 dňovej lehote), paušálne výdavky v lehote 15 dní 30,00 eur, DPH 20% z celkových trov 8,50 eur = spolu trovy exekútora 51,00 eur. Súdny exekútor ďalej uviedol, že vymožené na trovy exekútora bolo 87,00 eur, pričom sa jedná sa o dobrovoľnú úhradu povinných aj na odmenu za nepeňažné plnenie 30,00 eur + 6,00 eur DPH, ktoré však nebolo vykonané a nárok na túto časť odmeny súdnemu exekútorovi zanikol. Súdny exekútor tiež uviedol, že z uvedeného dôvodu mu vznikol preplatok vo výške 36,00 eur, ktorý by mal vrátiť povinným, ale ako uviedol už v predošlom podaní, tak povinní ho odmietli prevziať a trvajú na rozhodnutí súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zjavné, že súdnemu exekútorovi vznikol nárok na trovy súdneho exekútora vo výške 51 eur, avšak tieto trovy boli zo strany povinných dobrovoľne uhradené v čase pred podaním návrhu na zastavenie exekúcie a preto nie je možné nárok na trovy exekúcie súdnemu exekútorovi týmto uznesením priznať. V prípade, ak by súd rozhodol o povinnosti uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie aj týmto uznesením, išlo by o

duplicitné vymoženie trov. S ohľadom na uvedené skutočnosti vyšší súdny úradník súdnemu exekútorovi nárok na trovy exekúcie nepriznal.

7/ V zákonom stanovenej lehote podali povinní voči výroku II. uznesenia sťažnosť, ktorý žiadali zmeniť tak, že im súd prizná nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 100% vyčíslených nákladov. Sťažnosť odôvodnili tým, že súd vec nesprávne právne posúdil a v konaní došlo k vadám, porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Súd nevykonal dostatočne dôkazové konanie. Exekučný titul bol vydaný napriek tomu, že v súdnom spise bolo upozornené na existenciu vydaného právoplatného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 15Co/32/2018-128, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť nevstupovať do bytu, v ktorom bývajú povinní. Exekučný titul bol vydaný bez možnosti povinných vyjadriť sa. Oprávnený mal na základe listu od povinných vedomosť o podaní opravných prostriedkov voči exekučnému titulu, k odvolaniu sa aj vyjadril. Mal tiež vedomosť o právoplatnom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 15Co/32/2018-128. Napriek tomu podal návrh na vykonanie exekúcie. Exekučný titul bol vykonateľný, nie právoplatný, a teda exekučný titul mohol byť v odvolacom konaní zrušený. Mali za to, že oprávnený konal s cieľom čo najskôr vykonať exekúciu, pred právoplatnosťou rozhodnutia. Také konanie považovali za konanie proti dobrým mravom. Oprávnený mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie a tým aj naplnil podmienku procesného zavinenia zastavenia exekúcie (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku).

8/ Exekučný súd vydal dňa 29.11.2022 poverenie, o ktorom povinní nemali vedomosť a neboli o tom upovedomení, čo považovali za odňatie svojej možnosti konať vo veci. O konaní sa dozvedeli až dňa 18.01.2023 doručením poverenia na vykonanie exekúcie, upovedomenie o začatí exekúcie uskutočňovaním prác a výkonov zo dňa 10.01.2023. Na základe výzvy exekútora v plnej výške uhradili exekútorovi predbežne vyčíslené trovy exekúcie, aby nebola táto čiastka, v prípade ich neuhradenia, exekučne vymáhaná. Počas konania im nebola doručená žiadna korešpondencia týkajúca sa komunikácie oprávneného s exekútorovým úradom. Okrem upovedomenia o začatí exekúcie nedostali žiadne písomné vyrozumienie. To tiež považovali za odňatie možnosti konať v konaní.

9/ Exekútorový úrad uhradil oprávnenému požadované trovy právneho zastúpenia v plnej výške obratom, po tom, čo povinní uhradili trovy exekúcie. Uvedené považovali za predčasné uhradenie trov povinnému. Ustanovenie § 60 Exekučného poriadku stanovuje, že trovy oprávneného sú uspokojené až ako štvrté v poradí. Mali za to, že aj napriek vedomosti exekútorového úradu o povinnými uplatnenom opravnom prostriedku, došlo k uspokojeniu finančného nároku oprávneného predčasne. Výrok súdu, že oprávnenému sa nepriznávajú trovy exekučného konania je bezpredmetný, pretože jeho pohľadávka bola uspokojená exekútorom, hoci z jeho viny došlo k zastaveniu exekúcie. Taký postup nepovažovali za súladný so zákonom. Napriek neúspechu oprávneného v konaní bola jeho pohľadávka na trovy konania uspokojená, čo považovali za pochybenie.

10/ Nesúhlasili s tvrdením súdu, že peňažné prostriedky uhradili dobrovoľne. Úhradu vykonali na základe upovedomenia o začatí exekúcie s tým, že ak by tak neurobili, vystavili by sa ďalšiemu exekučnému konaniu. Toto splnenie povinnosti viedlo k tomu, že exekútorovým úradom bola napriek horeuvedenému uspokojená pohľadávka oprávneného. Exekútorový úrad uviedol, že povinným telefonicky oznámil, že im bude vrátená čiastka 36 eur, ale nedali číslo účtu. Taký postup považovali za neprijateľný, nebol im doručený žiadny doklad o vyúčtovaní ani rozhodnutie, ktoré by uvedenú úhradu odôvodňovalo. V napadnutom uznesení sú popísané jednotlivé položky exekučného konania. Nijako však neurčuje, aká čiastka má byť z uhradených prostriedkov vrátená ako povinnosť vo výrokovej časti. Uvedenému nekorešponduje vyjadrenie, že trovy konania sa nepriznávajú exekútorovému úradu. V uznesení sa uvádza len to, že povinní nemajú nárok na náhradu trov konania. Podľa nich sa aj v exekučnom konaní uplatňujú ustanovenia Občianskeho sporového poriadku, v ktorom o trovách konania je uvedené, že trovy konania sú všetky účelne vynaložené trovy konania. Pokiaľ by tvrdenie súdu bolo súdnou praxou, nemohli by byť v súdnom konaní uplatnené paušálne trovy, trovy znalcov a ďalšie trovy spojené pre uplatnenie si zákonnej možnosti na spravodlivý súdny proces. Hoci je teda v uznesení uvedené, že oprávnený ani súdny exekútor nemajú nárok na trovy konania, v skutočnosti z finančných prostriedkov, ktoré povinní pod hrozbou sankcie uhradili, boli uspokojené finančné nároky exekútorového úradu, ako aj oprávneného. Taký postup nemôže byť správny, pretože umožňuje podávať návrhy na vykonanie exekúcie s vedomím, že pokiaľ nie je povinný právne zastúpený, nebudú mu priznané oprávnené uhradené trovy konania, aj keď zavinením oprávneného bude exekúcia zastavená.

11/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

12/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

13/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14/ Podľa § 198 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.

15/ Podľa § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

16/ Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

17/ Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

18/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

19/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinných, ktorou sa domáhali zmeny výroku II. napadnutého uznesenia (ktorým im neboli priznané trovy exekúcie), nie je dôvodná. Preto súd nedoručoval, a to aj z dôvodu hospodárnosti, sťažnosť na vyjadrenie oprávnenému, ani súdnemu exekútorovi, ale bude im doručená spolu s týmto rozhodnutím.

20/ Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľov, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie ich práv. Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, reagujúc na sťažnostné tvrdenia povinných sudca dopĺňa nasledovné.

21/ Pri zastavení exekúcie súd podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku rozhoduje o trovách exekúcie (vrátane určenia ich výšky). Súd môže povinným priznať nárok na náhradu len účelne vynaložených trov podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh

priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať. Súd nijako nespochybňuje, že zastavenie exekúcie možno oprávnenému v prejednávanej veci pričítať, ku ktorému v napadnutom uznesení dospel aj vyšší súdny úradník. V exekučnom konaní je to oprávnený, ktorý nesie objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom.

22/ Avšak priznať povinným možno náhradu len takých trov, ktoré za trovy povinného označuje § 199a ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa neho sú trovami povinného výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie. Úprava trov exekučného konania je komplexne vyjadrená v šiestej časti Exekučného poriadku, preto neobstojí tvrdenie povinných, že aj v exekučnom konaní sa uplatňujú ustanovenia Civilného sporového poriadku, kde je uvedené, že trovy konania sú všetky účelne vynaložené trovy konania. Exekučný poriadok za jediné účelne vynaložené trovy povinných považuje len výdavky na ich zastupovanie (§ 199a ods 2 v spojení s § 199d ods. 2 Exekučného poriadku). Exekučný súd nemôže ísť nad rámec zákona a priznať povinným nárok na trovy aj za iné výdavky (napr. poštovné, cestovné, kopírovacie služby a pod.), a to aj keby ich skutočne vynaložili a v zmysle ustanovení CSP by sa mohli považovať za účelne vynaložené. Z obsahu spisu mal súd jednoznačne preukázané a povinní ani netvrdili opak, že návrh na zastavenie exekúcie podali sami a v exekučnom konaní nie sú zastúpení. Nárok na trovy exekučného konania im tak nevznikol a výrok II. o nepriznaní nároku na náhradu trov povinným je potom správny.

23/ Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že okrem výdavkov, ktoré im vznikli (poštovné, kopírovanie, tlaková skúška) žiadali povinní v rámci zmeny rozhodnutia výroku II. vrátenie plnení, ktoré v priebehu exekučného konania uhradili súdnemu exekútorovi (210 EUR). Ak povinní v priebehu exekúcie plnili súdnemu exekútorovi nárok, resp. jeho časť a trovy exekúcie vyčíslené v upovedomení o začatí exekúcie, má také plnenie účinky splnenia dlhu (alebo jeho časti) s následkom zániku nároku podľa hmotnoprávných predpisov a exekučný súd nedisponuje právomocou vysloviť (rozhodnúť), že súdny exekútor alebo oprávnený majú plnenia vrátiť. Je pritom nerozhodné, či peniaze v čase prebiehajúcej exekúcie zaplatili povinní sami (také plnenie sa označuje ako dobrovoľné) alebo boli vymožené niektorým zo spôsobov exekúcie podľa § 63 Exekučného poriadku. Ak dôvod exekúcie po plnení povinnými odpadol, resp. došlo k zastaveniu exekúcie po zrušení exekučného titulu, musia povinní v prípade nedôvodne vedenej exekúcie využiť iné právne prostriedky. V prípade, že oprávnený ani súdny exekútor povinným plnenia dobrovoľne nevrátia, musia sa ich vrátenia domáhať podaním žaloby na všeobecnom súde. Sťažnostný súd tak musí požiadavku povinných, aby im v rámci náhrady trov exekučného konania boli priznané (vrátené) trovy, ktoré už v exekúcii uhradili, odmietnuť ako nevyplývajúcu zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku.

24/ Priorita uspokojenia vymáhaného nároku oprávneného na trovy exekúcie podľa § 60 Exekučného poriadku, na ktorú povinní v sťažnosti poukazovali, znamená len to, že súdny exekútor rozdeľuje, resp. uspokojuje jednotlivé nároky v exekúcii podľa zákonom stanoveného poradia. Aj keď sa trovy exekúcie oprávneného uspokojujú ako štvrté v poradí, táto skutočnosť nemá v prejednávanej veci na rozhodnutie žiaden dopad. Predmetom exekúcie bolo nepeňažné plnenie a trovy exekúcie, išlo teda len o nároky v 1. a 4. poradí podľa § 60 Exekučného poriadku, ktoré povinní splnili (trovy exekúcie uvedené v upovedomení o začatí exekúcie). Súdny exekútor bol podľa ustanovenia § 29 ods. 8 Exekučného poriadku povinný peňažné prostriedky zaslať oprávnenému najneskôr do 7 dní od ich prijatia (ibaže by sa s oprávneným písomne dohodol inak).

25/ Povinní namietali aj odňatie možnosti konať v konaní tým, že okrem upovedomenia o začatí exekúcie nedostali žiadne písomné vyrozumie, ani nemali vedomosť o vydaní poverenia exekučným súdom. Pokiaľ ide o poverenie, ktorým súd poveruje konkrétneho súdneho exekútora vykonaním exekúcie, toto sa v zmysle § 57 ods. 1 doručuje len súdnemu exekútorovi. Nedoručuje sa povinnému, ani ho súd o jeho vydaní nijako neinformuje. Poverenie nepredstavuje súdne rozhodnutie, ale je len aktom sui generis, ktorým súd oprávňuje súdneho exekútora vykonávať procesné úkony v exekučnom konaní smerujúce k uspokojeniu judikovaného práva. Prvým procesným úkonom, ktorý súdny exekútor doručuje povinnému v exekúcii je upovedomenie o začatí exekúcie a jeho dorúčením sa povinný oboznamuje s tým, že sa voči nemu vedie exekúcia a má možnosť sa voči nej brániť návrhom na zastavenie exekúcie. Nedoručenie poverenia, ani listín, ktoré povinní bližšie nekonkretizovali, tak nemožno považovať za odňatie možnosti povinných konať vo veci a najmä nemá žiaden súvis s výrokom o nepriznaní náhrady trov exekúcie povinným, ktorý sťažnosťou napadli.

26/ Pre rozhodnutie súdu boli bezvýznamné tvrdenia, ktoré sa týkali skutočností predchádzajúcich vzniku exekučného titulu (vydanie exekučného titulu bez možnosti povinných vyjadriť sa, exekučný titul bol vydaný napriek tomu, že v súdnom spise bolo upozornené na existenciu právoplatného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 15Co/32/2018-128 a že súd nevykonal dostatočne dôkazové konanie). Exekučný súd nemôže ani zrušiť exekučný titul, ani preskúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, teda preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom konaní. Obsahom exekučného titulu je exekučný súd viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20Cdo/1940/2008).

27/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov, sudca sťažnosť povinných podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (